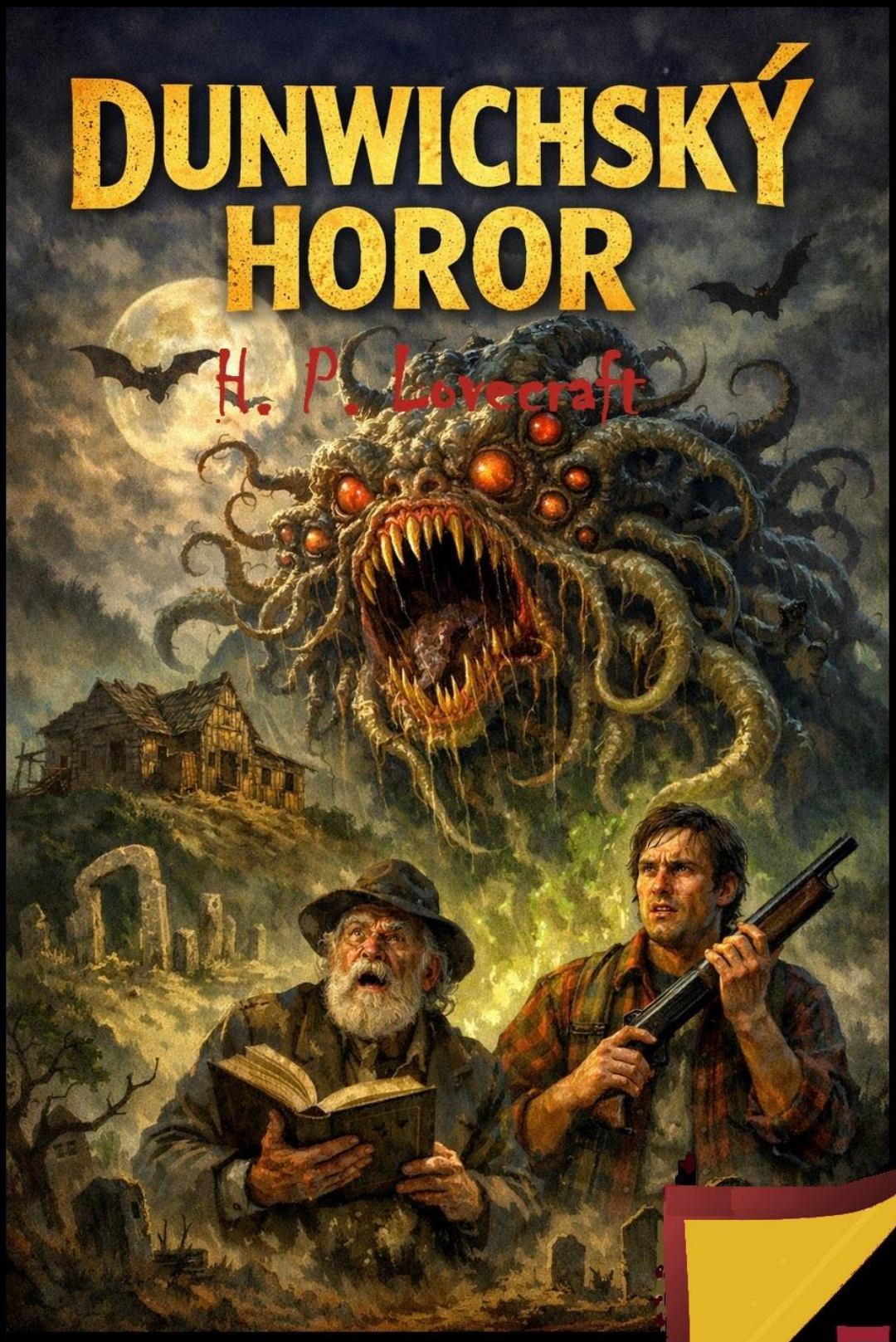
DUNWICHSKÝ HOROR

H. P. Lovecraft

Splendidum družstvo

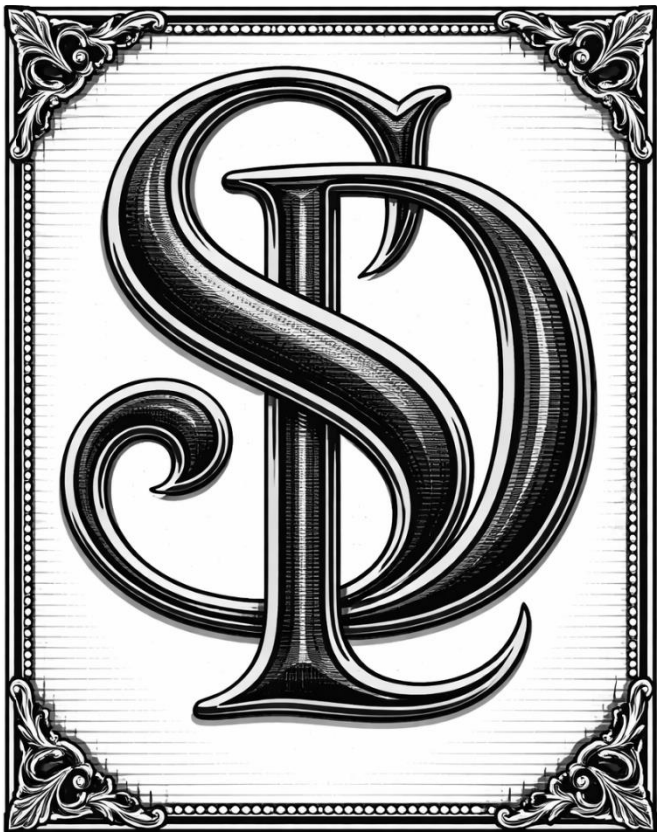
5.

DUNWICHSKÝ HOROR

Copyright © H. P. Lovecraft, 1929
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Translation © Alena Adamcová, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-435-6 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-436-3 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-437-0 (PDF)

Z amerického originálu *The Dunwich horror by H. P. Lovecraf* přeložila Alena Adamcová.

Obsah

První kapitola 4
Druhá kapitola 7
Třetí kapitola 11
Čtvrtá kapitola 15
Pátá kapitola 16
Šestá kapitola 19
Sedmá kapitola 21
Osmá kapitola 28
Devátá kapitola 34
Desátá kapitola 40
DOPORUČUJEME 46

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Když cestovatel v severní části středního Massachusetts zvolí špatnou odbočku na křižovatce Aylesburské silnice hned za Dean's Corners, ocitne se v osamělém a podivném kraji. Půda se zvedá a kamenné zdi porostlé ostružiním se tisknou stále blíže k vyježděným kolejím prašné, klikaté cesty. Stromy častých lesních pásů se zdají příliš vysoké a divoké plevele, trnité keře i trávy dosahují bujnosti, jaká se v osídlených krajích nevidí. Zároveň je obdělávaných polí podivně málo a působí neúrodně, zatímco řídce roztroušené domy nesou překvapivě jednotný ráz stáří, bídy a chátrání.

Aniž by člověk věděl proč, váhá požádat o cestu zkroucené, osamělé postavy, které tu a tam zahlédne na rozpadajících se zápražích nebo na svažitých, kamením posetých loukách. Ty postavy jsou tak mlčenlivé a plaché, že má člověk dojem, jako by stanul tváří v tvář něčemu zapovězenému, s čím je lépe nemít nic společného. Když se při stoupání na cestě otevře výhled na hory tyčící se nad hlubokými lesy, pocit podivné tísně ještě zesílí. Vrcholy jsou příliš zaoblené a symetrické, než aby působily přirozeně a uklidňujícím dojmem, a někdy obloha obzvlášť zřetelně obkresluje podivné kruhy vysokých kamenných sloupů, jimiž je většina z nich korunována.

Cestu protínají rokle a soutěsky neznámé hloubky a primitivní dřevěné mosty působí vždy nejistě. Když se silnice znovu svažuje dolů, objeví se bažinaté úseky, které člověk instinktivně nemá rád – a za soumraku se jich téměř bojí, když neviditelní lejsci bičoví štěbetají a světlušky se v nezvyklém množství roztančí do skřehotavých, vtíravě tísnivých rytmů pronikavě kuňkajících žab. Tenká, lesklá linie horního toku řeky Miskatonic má podivně hadovitý vzhled, když se vine u paty kupovitých kopců, mezi nimiž pramení.

Jak se kopce přibližují, člověk si více všímá jejich zalesněných svahů než kamenných korun na vrcholcích. Ty svahy se zvedají tak temně a

příkře, že by si člověk přál, aby zůstaly v dálce – jenže neexistuje žádná cesta, po níž by se jim dalo vyhnout. Přes krytý most spatří malou vesnici, přitisknutou mezi potok a kolmý svah Kulaté hory, a podiví se shluku tlejících mansardových střech, svědčících o starším architektonickém období než v okolních krajích. Při bližším pohledu není uklidňující zjistit, že většina domů je opuštěná a rozpadá se, a že kostel s ulomenou věží nyní slouží jako jediné zanedbané obchodní stavení osady. Člověk se zdráhá vstoupit do temného tunelu mostu, avšak jiná cesta není. Jakmile jej přejde, je těžké se ubránit dojmu slabého, zlověstného zápachu v ulici vesnice – jako by se zde hromadila plíseň a rozklad staletí. Vždy je úlevou dostat se z toho místa pryč a pokračovat úzkou cestou kolem úpatí kopců a přes rovinu za nimi, dokud se znovu nenapojí na Aylesburskou silnici. A teprve potom se někdy člověk dozví, že projel Dunwichem.

Cizinci navštěvují Dunwich co nejméně a od jistého období hrůzy byly všechny směrové tabule ukazující k němu odstraněny. Krajina je podle běžných estetických měřítek mimořádně krásná, přesto sem nepřijíždějí malíři ani letní turisté. Před dvěma stoletími, kdy se řeči o čarodějnické krvi, uctívání Satana a podivných lesních přítomnostech nezesměšňovaly, bylo zvykem uvádět důvody, proč se místu vyhýbat. V našem rozumném věku – od té doby, co byla dunwichská hrůza roku 1928 utajena těmi, kdo měli na zřeteli dobro města i světa – se mu lidé vyhýbají, aniž by přesně věděli proč.

Snad jedním z důvodů – i když ten se nemůže týkat nezasvěcených cizinců – je odpudivá zdegenerovanost místních obyvatel, kteří pokročili daleko na cestě úpadku, běžné v mnoha zapadlých koutech Nové Anglie. Vytvořili téměř samostatnou rasu s jasně patrnými duševními i tělesnými znaky degenerace a příbuzenského křížení. Průměr jejich inteligence je žalostně nízký a jejich kroniky páchnou otevřenou zkažeností i napůl utajenými vraždami, incesty a skutky téměř nepojmenovatelného násilí a zvrhlosti. Stará honorace, pocházející ze dvou či tří erbovních rodin, které přišly ze Salemu roku

1692, si uchovala poněkud vyšší úroveň; ačkoli mnohé větve zapadly do nuzného lidu tak hluboko, že z jejich původu zůstala jen jména, která jej nyní zneuctívají. Někteří z rodů Whateleyů a Bishopů dosud posílají své nejstarší syny na Harvard a Miskatonickou univerzitu, avšak tito synové se jen zřídka vracejí pod tlející mansardové střechy, kde se narodili oni i jejich předkové.

Nikdo, ani ti, kdo znají fakta o nedávné hrůze, nedokáže říci, co přesně je s Dunwichem v nepořádku; staré legendy však hovoří o bezbožných obřadech a shromážděních Indiánů, během nichž z velkých zaoblených kopců vyvolávali zakázané stínové tvary a pronášeli divoké, orgiastické modlitby, na něž odpovídalo hlasité praskání a dunění ze země. Roku 1747 kázal reverend Abijah Hoadley, nově příchozí kazatel kongregačního kostela v Dunwich Village, památné kázání o těsné přítomnosti Satana a jeho přisluhovačů, v němž prohlásil:

„Je nutno připustiti, že tato rouhání pekelného zástupu démonů jsou věcí příliš obecně známou, než aby mohla býti popřena; neboť prokleté hlasy Azazela a Buzraela, Belzebuba i Beliala byly slyšeny zpod země více než dvaceti důvěryhodnými svědky dosud žijícími. Já sám jsem před necelými čtrnácti dny zachytil zcela zřetelnou rozmluvu zlých mocností v kopci za svým domem; ozývalo se tam rachocení a valení, sténání, skřípění a syčení, jaké by nic na tomto světě nemohlo vydati, a které muselo vycházet z těch jeskyní, jež může objevit pouze černá magie a odemknout jen sám ďábel.“

Pan Hoadley krátce po tomto kázání zmizel; avšak text, vytištěný ve Springfieldu, se dochoval. Zvuky v kopcích byly hlášeny i v dalších letech a dodnes zůstávají záhadou pro geology.

Další tradice vyprávějí o odporných zápaších poblíž kamenných kruhů na vrcholcích kopců a o spěšných vzdušných přítomnostech, jež lze v určitých hodinách slabě zaslechnout z vybraných míst na dně velkých roklí. Jiné se snaží vysvětlit Ďáblův chmelný sad – pustý, spálený svah,

kde neroste žádný strom, keř ani stéblo trávy. Místní se také smrtelně obávají četných lejsčíků bičových, kteří se za teplých nocí ozývají. Přísahá se, že tito ptáci číhají na duše umírajících a že jejich podivné volání se časově shoduje s trhavým dechem trpícího. Pokud se jim podaří zachytit unikající duši, jakmile opustí tělo, okamžitě odletí a jakoby se smějí démonickým smíchem; pokud však selžou, jejich hlas postupně utichá v zklamaném tichu.

Tyto příběhy jsou ovšem zastaralé a směšné, neboť pocházejí z velmi dávných dob. Dunwich je skutečně směšně starý – mnohem starší než kterákoli obec v okruhu třiceti mil. Jižně od vesnice lze stále spatřit základy a komín starého Bishopova domu, postaveného před rokem 1700; zatímco ruiny mlýna u vodopádů z roku 1806 představují nejmodernější architekturu, jakou tu lze vidět. Průmysl zde nikdy nekvetl a tovární hnutí 19. století mělo jen krátké trvání. Nejstarší ze všeho jsou však velké kruhy hrubě tesaných kamenných sloupů na vrcholcích kopců; ty jsou obecně připisovány Indiánům spíše než osadníkům. Nálezy lebek a kostí v těchto kruzích a kolem velkého stolovitého balvanu na Strážném kopci podporují lidové přesvědčení, že tato místa byla kdysi pohřebišti kmene Pocumtucků – přestože mnozí etnologové, navzdory zjevné nepravděpodobnosti takové teorie, trvají na tom, že ostatky jsou kavkazského původu.

Druhá kapitola

Wilbur Whateley se narodil v městečku Dunwich, ve velkém a jen zčásti obývaném statku přitisknutém ke svahu čtyři míle od vesnice a půldruhé míle od nejbližšího dalšího obydlí, v neděli 2. února 1913 v pět hodin ráno. Datum se uchovalo v paměti, protože připadalo na Hromnice, které lidé v Dunwichi podivně slaví pod jiným názvem; a

také proto, že po celou noc předtím se z kopců ozývaly zvuky a všichni psi v kraji vytrvale štěkali. Méně pozornosti si vysloužil fakt, že matkou byla jedna z upadajících Whateleyových – poněkud znetvořená, nehezká pětatřicetiletá albínka, žijící se svým zestárlým a napůl šíleným otcem, o němž se už v mládí šeptaly nejstrašlivější historky o čarodějnictví. Lavinia Whateleyová neměla žádného známého manžela, avšak podle místního zvyku se nepokoušela dítě zapírat; o druhé straně jeho původu mohli venkované – a také tak činili – spekulovat, jak se jim zlíbilo. Naopak se zdála být podivně hrdá na tmavé, kozlíkovsky vyhlížející nemluvně, které ostře kontrastovalo s jejím chorobně bledým, růžovookým albinismem, a bylo ji slyšet, jak si mumlá různé podivné řeči o jeho neobvyklých schopnostech a velkolepé budoucnosti.

Lavinia byla k takovému mumlání náchylná, neboť to byla osamělá bytost, která ráda bloudila kopci během bouří a pokoušela se číst velké, zapáchající knihy, jež její otec zdědil po dvou stech letech rodu Whateleyů a které se již rozpadaly stářím a červotočími dírami. Nikdy nechodila do školy, ale byla naplněna útržky dávného vědění, které ji Starý Whateley naučil. Odlehlý statek byl vždy obáván kvůli jeho pověsti černé magie a nevysvětlená násilná smrt paní Whateleyové, když bylo Lavinii dvanáct let, rozhodně nepřispěla k oblibě toho místa. Izolovaná mezi podivnými vlivy oddávala se Lavinia divokým a vznešeným snům i zvláštním činnostem; a domácí práce ji příliš nezatěžovaly, neboť z domu dávno vymizely jakékoli zásady pořádku a čistoty.

V noci Wilburova narození se ozýval odporný křik, jenž přehlušoval i zvuky z kopců a štěkot psů, avšak u jeho příchodu nebyl přítomen žádný lékař ani porodní bába. Sousedé se o něm dozvěděli až o týden později, když Starý Whateley zajel na saních do zasněžené vesnice Dunwich a zmateně rozmlouval se skupinkou zahalečů před Osbornovým obchodem. Na starci se zdála patrná změna – jakýsi nový prvek potměšilosti v jeho zamlžené mysli, který jej nenápadně

proměnil z pouhého podivína v objekt strachu – ačkoli běžné rodinné události jej obvykle nevyváděly z míry. Přesto v sobě nesl stopy hrdosti, jaké si lidé později všimli i u jeho dcery, a to, co řekl o otcovství dítěte, si mnozí posluchači pamatovali ještě po letech.

„Je mi fuk, co si lidi myslí – kdyby Lavinčin kluk vypadal jako jeho táta, nevypadal by jako to, co čekáte. Nemyslete si, že jediní lidé jsou ti tady okolo. Lavinie něco četla a viděla věci, o kterých většina z vás jen vykládá. Řek bych, že její muž je tak dobrý manžel, jakého tuhle stranu od Aylesbury najdete; a kdybyste věděli o kopcích tolik co já, nežádali byste lepší církevní svatbu než tu její. Řeknu vám něco – jednou uslyšíte Lavinčino dítě, jak na vrcholu Strážného kopce volá jméno svého otce!“

Během prvního měsíce Wilburova života jej viděli pouze starý Zechariah Whateley z dosud nezdegenerované větve rodu a Mamie Bishopová, družka Earla Sawyera. Mamie přišla z čisté zvědavosti a její pozdější vyprávění odpovídala tomu, co viděla; Zechariah však přivedl dvojici krav plemene Alderney, které Starý Whateley koupil od jeho syna Curtise. Tím začala řada nákupů dobytka ze strany Wilburovy rodiny, jež skončila teprve roku 1928, kdy přišla a odešla dunwichská hrůza; přesto však nikdy nebyla rozpadlá Whateleyova stodola přeplněna.

Nastalo období, kdy byli lidé dost zvědaví na to, aby se potají připlížili a spočítali stádo, jež se nejistě páslo na strmém svahu nad starým statkem – a nikdy nenapočítali více než deset či dvanáct chudokrevně vypadajících kusů. Zřejmě nějaká nákaza či choroba, snad z nezdravé pastvy nebo z nemocných hub a trámů špinavé stodoly, způsobovala mezi Whateleyovým dobytkem vysokou úmrtnost. Na viditelných kusech se objevovaly podivné rány či vředy, připomínající řezy; a jednou či dvakrát si návštěvníci v prvních měsících mysleli, že podobné vředy zahlédli i na hrdlech šedého, neoholeného starce a jeho neupravené, kudrnaté albínské dcery.